

ΑΝΘΟΛΟΓΙΟ

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΑΓΓΕΛΑΚΗ – ΡΟΥΚ (1939)

Λέει η Πηνελόπη

Δεν ύφαινα, δεν έπλεκα
ένα γραφτό άρχιζα, κι έσβηνα
κάτω απ' το βάρος της λέξης
γιατί εμποδίζεται η τέλεια έκφραση
όταν πιέζετ' από πόνο το μέσα.
Κι ενώ η απουσία είναι το θέμα της ζωής μου
-απουσία από τη ζωή-
Κλάματα βγαίνουν στο χαρτί
κι η φυσική οδύνη του σώματος
που στερείται.

Σβήνω, σχίζω, πνίγω
τις ζωντανές κραυγές
«που είσαι έλα σε περιμένω
ετούτη η άνοιξη δεν είναι σαν τις άλλες»
και ξαναρχίζω το πρωί
με νέα πουλιά και λευκά σεντόνια
να στεγνώνουν στον ήλιο.
Δε θα 'σαι ποτέ εδώ
με το λάστιχο να ποτίζεις τα λουλούδια
να στάζουν τα παλιά ταβάνια
φορτωμένα βροχή
και να 'χει διαλυθεί η δική μου
μες στη δική σου προσωπικότητα
ήσυχα, φθινοπωρινά...
Η εκλεκτή καρδιά σου
-εκλεκτή γιατί τη διάλεξα-
θα 'ναι πάντα αλλού
κι εγώ με λέξεις θα κόβω
τις κλωστές που με δένουν
με τον συγκεκριμένο άντρα
που νοσταλγώ
όσο να γίνει σύμβολο Νοσταλγίας ο Οδυσσέας
και ν' αρμενίζει τις θάλασσες
στου καθενός το νου.
Σε λησμονώ με πάθος
κάθε μέρα
για να πλυθείς από τις αμαρτίες
της γλύκας και της μυρυδιάς
κι ολοκάθαρος πια
να μπεις στην αθανασία.
Είναι σκληρή δουλειά κι άχαρη.
Μόνη μου πληρωμή αν καταλάβω

στο τέλος τι ανθρώπινη παρουσία
τι απουσία
ή πως λειτουργεί το εγώ
στην τόση ερημιά, στον τόσο χρόνο
πως δεν σταματάει με τίποτα το αύριο
το σώμα όλο ξαναφτιάχνει τον εαυτό του
σηκώνεται και πέφτει στο κρεβάτι
σα να το πελεκάνε
πότε άρρωστο και πότε ερωτευμένο
ελπίζοντας
πως ό,τι χάνει σε αφή
κερδίζει σε ουσία.

(από τη συλλογή *Τα σκόρπια χαρτιά της Πηνελόπης*, 1977)

Ταξίδι νυχτερινό

Ξαναμπαίνω στ' όνειρο
σαν σ' ένα εγκαταλελειμμένο σπίτι.
Καπνοί στο βουνό·
σκέφτομαι: «Θα καίνε τα σκουπίδια»
μα πάλι υπάρχει μια υποψία
μάγισσας με κύκλους.
Ό,τι γίνεται
έχει ήδη γίνει
γι' αυτό η πραγματικότητα
μπορεί και μεταμορφώνεται...
Ταξίδι νυχτερινό
σαν ν' αποφεύγουμε τα νησιά
λεκέδες ομορφιάς
στο σιωπηλό μαύρο
κι οι μανάδες στις γέφυρες
γιατί φωνάζουν τόσο φριχτά
προς τα παιδιά τους
όταν κι αυτά μαϊμουδίζουν
το άπειρο
και δεν ξέρουν ακόμη
αν τα νερά είναι μέσα
ή γύρω απ' τα μικρά τους σώματα.
Πλέει κι ο μηχανισμός
της φθοράς·
αυτό που λείπει τώρα
θα μου λείπει χειρότερα
στο μέλλον
και θα λέγεται ζωή.

(από τη συλλογή *Ο θρίαμβος της σταθερής απώλειας*, 1978)

Στον ουρανό τού τίποτα με ελάχιστα

Από την κλειδαρότρυπα κρυφοκοιτάω τη ζωή
την κατασκοπεύω μήπως καταλάβω
πώς κερδίζει πάντα αυτή
ενώ χάνουμε εμείς.
Πώς οι αξίες γεννιούνται
κι επιβάλλονται πάνω σ' αυτό που πρώτο λιώνει:
το σώμα.
Πεθαίνω μες στο νου μου χωρίς ίχνος αρρώστιας
ζω χωρίς να χρειάζομαι ενθάρρυνση καμιά
ανασαίνω κι ας είμαι
σε κοντινή μακρινή απόσταση
απ' ό,τι ζεστό αγγίζεται, φλογίζεται...
Αναρωτιέμαι τι άλλους συνδυασμούς
θα εφεύρει η ζωή
ανάμεσα στο τραύμα της οριστικής εξαφάνισης
και το θαύμα της καθημερινής αθανασίας.
Χρωστάω τη σοφία μου στο φόβο·
πέταλα, αναστεναγμούς, αποχρώσεις
τα πετάω.
Χώμα, αέρα, ρίζες κρατάω·
να φεύγουν τα περιττά λέω
να μπω στον ουρανό τού τίποτα
με ελάχιστα.

(από τη συλλογή *Στον ουρανό τού τίποτα με ελάχιστα*, 2005)

Θέλω να γράψω ένα ποίημα

*Αδυνατεί να κάνει ωραίους στίχους
η πραγματικότητας βλέπετε
ΑΝΤΩΝΗΣ ΦΩΣΤΙΕΡΗΣ*

Θέλω να γράψω ένα ποίημα
για την πραγματικότητα
αυτή που δεν έζησε ποτέ κανείς
αφού ο καθένας
στη δική του βρέθηκε φυλακισμένος
αιώνες τεντώνοντας τα χέρια προς τα έξω.
Την πραγματικότητα
που ίσως γνωρίζουν οι πεθαμένοι
εκεί στις βαθιές χαράδρες
της ανυπαρξίας
όπου κανένα σαρκικό παραμύθι
δεν πείθει
κι άχρωμα μούρα
πέφτουν σ' αναίσθητα σώματα.
Την πραγματικότητα
που αν σ' άγγιζε ποτέ
θ' αναγνώριζες αμέσως σαν τη μόνη αλήθεια

έξω απ' της δικής σου επιβίωσης
τις φαντασιώσεις.
Θα 'ταν ζεστή άραγε, θα 'χε του πελάγου τη μυρωδιά
ή αμετάκλητη χωρίς να δωρίζει
ούτε μια ώρα προθεσμία;
Θα 'θελα να γράψω ένα ποίημα
για μια πραγματικότητα
που δεν θα με είχε περιλάβει
αλλά τρομάζουν οι σίχοι...
Ούτε το σκέφτονται
ούτε προσπαθούν.

(από τη συλλογή *Στον ουρανό τού τίποτα με ελάχιστα*, 2005)

Η ευλογία της έλλειψης

Ευγνωμονώ τις ελλείψεις μου
ό,τι μου λείπει με προστατεύει
από κείνο που θα χάσω
όλες οι ικανότητές μου
που ξεράθηκαν στο αφρόντιστο χωράφι της ζωής
με προφυλάσσουν από κινήσεις στο κενό
άχρηστες, ανούσιες.
Ό,τι μου λείπει με διδάσκει
ό,τι μου 'χει απομείνει
μ' αποπροσανατολίζει
γιατί μου προβάλλει εικόνες απ' το παρελθόν
σαν να 'ταν υποσχέσεις για το μέλλον.
Δεν μπορώ, δεν τολμώ
ούτ' έναν άγγελο περαστικό
να φανταστώ γιατί εγώ
σ' άλλον πλανήτη, χωρίς αγγέλους
κατεβαίνω.
Η αγάπη, από λαχτάρα που ήταν
έγινε φίλη καλή
μαζί γευόμαστε τη μελαγχολία του Χρόνου.
Στέρησέ με –παρακαλώ το Άγνωστο–
στέρησέ με κι άλλο
για να επιζήσω.

(από τη συλλογή *Η ανορεξία της ύπαρξης*, 2011)